Ч. 46. Субота 13 марта (28 лютого) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — Російскі ради уділені Сербії і сербска нота до держав. — Вражінє сербскої ноти.

По п. Шустершичу, котрий в острий спосіб атакував спільного міністра скарбу за уділене концесиї угорскій консорциї на аґрарний банк в Босні, забрав голос п. Міністер скарбу др. Білиньский і в обширній бесіді пояснив становище австрийского правительства в тій справі. По промові дра Білиньского ухвалено одноголосно наглячість внесеня Шустершица і само внесенє взиваюче правительство, аби ще в послідній хвили не допустило до наданя привилею аґрарному банкови в Босні. Раджено відтак над наглячостию внесеня ческого радикала Страньского і відкинено єї, почім наради перервано і закрито засіданє. Слідуюче відбуває ся нині.

Передвчера по полудни оголошено текст російскої посередної ноти з 31 марта і сербскої окружної депеші з 10 марта. Приязне представлене російского правительства звучить: „Стверджуємо з вдоволенем, що королівске правительство триває при своїм рішеню не відступати від мирового становища та уникати всего, що могло би викликати оружний конфлікт між Сербією і Австро-Угорщиною та що не робить ніяких войскових заряджень над границею. Ми переконані, що жизненні інтереси Сербії, до яких ми все відносили ся зі щирою симпатиєю, показують їй рішучо висше згадане становище. Ми могли крім сего переконати ся, що держави не суть готові попирати думки територияльної компензати на користь Сербії. Сербске правительство повинно з сего витягнути ті консеквенциї, що всі єго змаганя, аби склонити держави до попираня територияльних домагань останугь без наслідку, що симпатию держав може Сербія приєднати собі тим, що відступить від домагань, котрі могли би довести до оружної розправи з Австриєю. А нам лежить на серци збережене королівского сербского правительства перед таким становищем, що наражувало би єго на таку небезпечність. Ми надієно ся, що Сербія — як се она впрочім заявила, остане вірною зобовязаням та піде за радою держав. Тоді держави ужиють всїх своїх сил на користь сербских інтересів“.

Окружна депеша Миловановича, вислана передвчера по полудни до сербских послів в Петербурзї, Льондонї, Берлинї, Парижи, Відни Росиї і Царгородї, звучить:

Приміняючи ся до приязних рад царского російского правительства, королївске сербске правительство має честь переслати вам таку заяву з просьбою передати єї до відомости правительству, при якім ви акредитовані: „Виходячи з погляду, що законна ситуация Сербії супротив Австро-Угорщини по оголошеню анексиї Босни і Герцеґовини остала нормальною, Сербія анї не має наміру викликати війни з сусїдною монархією, анї не бажає змінити свого правного відношеня до неї, задумує і на будуче виповняти свої сусїдскі обовязки на основі взаїмности та як давнїйше удержати з нею взаємини, які випливають з взаїмних матеріяльних інтересів. Згідно зі становищем, яке Сербія все займала, що квестия Босни і Герцеґовини є справою европейскою та що і в справі анексиї і редакциї XXXV. артикулу берлиньского трактату, рішенє прислугує державам, котрі підписали берлиньский трактат. Сербія з довірєм до мудрости і справедливости держав передає свою справу без застережень тим державам як компетентному судови, не жадає при тій нагоді від Австро-Угорщини ніякого відшкодованя ні територияльного, ні політичного, ні економічного“.

---

28)

Небезпечна тайна.

З анґлійского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

Гоп пішов зараз до копальнї, а Марійка ще довго дивила ся за ним, коли нараз зачула тупіт коня, а небавком станув перед нею і Вальтер. Обоє привитали ся сердечно, а Марійка сказала до него:

— Любий Вальтере, ми не такі вже бідні і опущені, як були ще перед хвилею, бо маємо впливового приятеля. Але куди так борзо їдеш?

— Ти ніби як на жарт питаєш. Атже ти сама казала менї, щоби я як найскорше поїхав над озеро і привіз звідтам нараменник.

— От, бачиш, я й забула на той нараменник Юлії. Позволь же, що я піду трохи з тобою, бо хочу тобі щось сказати. А ти зробиш менї то, що я схочу?

Відтак розповіла єму, як Гоп для неї прихильний та пригадала Вальтерови, як рішучо виступив був той звичайно так лагідний чоловік против єї тата і додала, що майже здає ся, мов би межи ними обома що до неї була якась угода. — На всякий случай—додала она—стало менї ясно, що можемо на пана Гопа спустити ся і все єму сказати. Длятого прошим, чого від тебе жадаю, мій милий, єсть, щоби ти менї позволив звірити ся зі всїм пану Гопови.

— Не знаю, чи би то було добре—сказав Вальтер, подумавши хвильку. — На жаль п. Бартлї не один, що виступає ворожо против нас....

— Як раз длятого, любий Вальтере.— сказала на то Марійка. — Чим більше число наших противників, тим більше треба нам помочи могучих приятелів і покровителів. А пана Гопа, як знаєш, цїлий сьвіт любить і поважає, навіть твій тато.

— А все таки я не дуже за тим — сказав Вальтер очевидно зневохочений; — а впрочім роби, як хочеш.

Марійка не конче була рада з такої відповіди і сама не знала, що на то сказати, а що Вальтер спішив, то попращала ся з ним і заклопотана пустилась назад до Гопового бюра, роздумуючи, що має сказати приятелеви свого батька. Годі їй було ділати против волї Вальтера, але й надармо питала сама себе, що міг би Вальтер мати против того, щоби Гоп довідав ся правди. Того не могла собі ніяк пояснити.

Тота злощасна розмова прийшла тим більше не в пору, що Марійка була спонукана роздумувати над поступованем і характером свого милого як-раз тоді, коли ворог зі зручностию того змия з раю лиш дожидав нагоди, щоби підійти до неї і влити отрую в єї серце. Леонард Монктон, що так довго крутив ся недалеко від неї, щоби міг з нею самою поговорити, заступив їй дорогу, коли она розійшла ся з Вальтером і поклонившись їй з глубокою почестию, відозвав ся до неї:

— Панна Бартлї, коли не помиляю ся?

Марійка глянула і побачила перед собою якогось старшого панка з блідим лицем і темними бровами, котрого постава і поведене так ріжнили ся від поведеня і постави єї знакомих, що то зараз впало їй в очи. Єго лице зробило на неї відражаюче вражінє і она відповіла дуже холодно:

— Так, пане, то я; але не маю чести вас знати.

Сказавши то, хотїла єго поминути, але він причепив ся до неї і ідучи коло неї з боку, говорив: Я вас видів ще маленькою, але від тої пори вже більше не видів і вашу маму я добре знав і високо поважав.

— Як же она виглядала?

— Була великого росту, чорнява; ви зовсїм до неї не подібні.

— То менї вже й другі говорили. Але коли ви мою маму знали, то й я вам рада.

— То значить для мене більше, як я можу сподївати ся, бо то, що мене сюди привело єсть дуже прикре. Лиш моя почесть для вашої матери спонукала мене до того, що я підняв ся тої прикрої задачі, бо моє знакомство з тою другою дамою єсть поправді лиш дуже коротке.

— О щож розходить ся? — спитала Марійка.

— Панно Бартлї — відповів він поважним, майже торжественним голосом — мене завізвали, щоби я вас остеріг перед молодим чоловіком, котрий вас обманює.

— Хтож то має бути? — спитала Марійка

На вчерашнім засіданю сербскої скупштини, міністер заграничних справ Миловановнч відчитав обі наведені ноти і вказав на заходи держав удержаня мира. Промовляло богато послів, котрі, особливо молодорадикальні посли дякували правительству, що своєю нотою, не зрікаючи ся своїх жадань, відвернуло небезпечність війни і відкликало ся до справедливости Европи, в котрої руках лежить нині доля Сербії.

Вчера по полудни вручив сербский посол у Відни Симич згадану ноту в міністерстві справ заграничних. Від жовтня есть то перший случай, що Симич явив ся в тім міністерстві. В жовтни хотів він доручити ноту протестуючу против анексиї, однако австрийске правительство не приймило тоді тої ноти до відомости.

Так само всі прочі сербскі посли при европейских дворах доручили вчера сербску ноту міністерствам справ заграничних.

З австрийских дипльоматичних кругів доносять, що сербска нота взагалі мало вдоволююча. Вправді підносять з одної сторони уступчивість сербского правительства з огляду на то, що „Сербія наміряє займити приязне становище“, однако з другої сторони важнійші жаданя Австро-Угорщини зовсім не порушені в сербскій ноті. Отже ситуация й дальше напружена і зовсім не вияснена. Форґач заявив, що Австрия хоче увійти в безпосередні переговори з Сербією, а о тім в ноті нема ні слова. Говорить она натомість о задержаню „дотепе рішних приязних відносин“ супротив монархії, а тимчасом в послідних часах ті відносини не були зовсім приязні, бо у'оружене і граничних несупокоїв не можна назвати приязною політикою.

Сербске правительство каже, що справа Босни і Герцеговини есть і надальше справою европейскою і що мусить прийти перед конференцию Европи. Отже то противить ся рішучо становищу Австро-Угорщини, котра ніколи не згодить ся на передане конференциї справ, які обходять лиш виключно монархію.

Коли вкінци сербский кабінет каже, що не думає жадати нічого, то рівняє ся то відмові на предложене ґр. Форґача.

Отже ноти не можна уважати вдоволяючою, хиба би по ній прийшла окрема нота у відповідь на жаданє ґр. Форґача.

Новинки.

Львів, дня 12-го марта 1909.

— **Відзначене.** Є. В. Цїсар надав старшому лїкарези ветеринарийному золотий хрест заслуги з короною.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаіл Бобржиньский виїхав вчера рано до Кракова, а нині буде там уділяти авдиенциИ в будинку тамошної Делеґатури.

— **Надане презенти.** Намістництво запрезентувало о. Михайла Вальницкого, гр.-кат. пароха в Кобаках на опорожнену гр. к. парохію цїсарского надая в Білих Ославах.

— **З почти.** З днем 16 марта 1909 входить в житє новий почтовий уряд в місцевости Красне з урядовою назвою „Красне коло Грималова“. Той уряд лучить ся з почтовою сітию пішим післанцем до Вікна коло Грималова. До місцевого округа доручень нового почтового уряду влучено громаду Красне і двірский обшар Красне з фільварком Гута Красняньска а заміснений округ доручень того уряду творять: громада Ставки Красняньскі і двірский обшар Ставки Красняньскі з лїсничівкою Ставки.

— **Похорон бл. п. крилошан. Борсука** в Кракові відбув ся дня 6 с. м. з великою торжественностию. В пятницю вечером о год. 7. Перемиский Владика Ексц. еп. Чехович при участи о. мітрата Подолиньского і крил. о. др. Зубрицкого, двох сотрудників проф. о. др. Мастюха і хору 15 питомців під управою о. Теодора Пасїчиньского, з приписаним богослуженем спровадили тіло покійного до місцевої церкви. · В суботу від 7 години відправляли оо. крилошани з деканом мушиньским о. Ів. Париловичем і 3 сьвящ. з канчуцкого деканату, о. Уруским, сотрудником краківскої парохії і о. Філїпоским, ц. к. куратом військовим, чин єрейского похорону, а на головнім і бічнім престолї відчитало кількох руских і польских сьвящеників св. служби Божі. О $9^1/_2$ г. прийшов Екс. Епископ Чехович, який замешкав в палатї Є. Ем. кардинала Пузини, до церкви переповненої вірними, між котрими був також ц. к. делеґат Намістництва п. Федорович і бурмістр краківский др. Лео, і відправив архієрейске богослужене в сослуженю оо. крилошан, о. декана Париловича і 3 сьвящеників. По службі Божій виголосив о. мітрат Подолиньский прощальне слово, по котрім епископ-суфраґан краківский Преосьв. о. Новак з численним клиром латиньским відправив латиньску панахиду. По послїднім цїлованю і других приписаних молитвах виступив похоронний похід з церкви при великім здвизї народа. Ексц. Еп. Чехович, Преосьв. Новак з асистами і величавим числом лат. духовеньства мирского і монашого відпровадили тїло о. Борсука аж до гробу на краківске кладовище при великім здвизї народа. В часї походу хор питомців співав прекрасні похоронні пісні, що звертало увагу краківских Поляків. Над гробом відправили оба Архієреї приписані чини похоронні. На той величавий похорон заслужив собі покійний парох краківский тим, що так правильностию відправи богослуженя, як добором хора і артистичною відновою церкви, до якої сам Матейко подав шкіци і пляни, покритєм даху церкви мідяною бляхою підніс парохію краківску. Вічна єму память!

— **З тов-а „Сила“.** Загальні збори тов-а „Сила“ відбули ся дня 14 лютого с. р. при численній участи членів. Звіт уступаючого виділу з діяльности за м. рік принято до відомости і уділено абсолюторию. Рішено зміну деяких параґрафів статута і вибрано в тій цїли окрему комісию. Виражено прилюдну подяку др. Мир. Вахняниновм за безкористне несене лїкарскої помочи членам, і „Краєвому Союзу Кредитовому“ за уділене запомоги в сумі 30 К. — Головою тов-а вибрано одноголосно п. архітекта Василя Нагірного. До контрольної комісиї війшли пп. Іван Охримович, Василь Горбай і Михайло Вудкевич. Заступниками виділових вибрані пп. Іван Гуль і Семен Варховский. — До виділу війшли і при уконституованю вибрані: сов. о. Евг. Гузар заступником голови, п. Евстахій Ігнат секретарем, п. Петро Шмирко касиером, п. Михайло Мисак бібліотекарем, п. Ант. Охримович господарем, п. Юліян Бульбак контрольором, а виділовими пп. Андрій Кос, Іван Секунда і Миколай Маланчук і Іван Стецик.

— Якийсь пан Вальтер Кліфорд.

— Вальтер Кліфорд! — повторила Марійка. — То з вас якийсь клеветник; він би того не зробив.

Лице того падлюки нїби вияснювало ся.

— То я би тїшив ся тим з цїлого серця — відповів він. — Я то вже й представляв тій дамі і звертав єї увагу на то, що той молодий мужчина походить із зовсім честної родини. — Отже він вам розповідав про Лукію Монктон?

— Про Лукію Монктон? — спитала Марійка. — Нї! А хтож то?

— Панно Бартлї — відповів той падлюка так само поважно як перед тим — то єго жінка.

— Єго жінка, пане? — кинулась Марійка розгнївана. — Єго жінка? — Ви хиба вдуріли і я не хочу більше нїчого про Кліфорда чути. Той молодий мужчина буде вечером тут; він тепер поїхав до готелю над озером; — а тоді можете то сказати єму до очий, коли хочете.

— То мій сьвятий обовязок — підповів той гадюка.

— Єго жінка! — повторила Марійка а уста їй мимо волї дрожали.

— Єго жінка! — повторив і Монктон спокійним голосом — дуже поважна женщина, котру він, коли не помиляю ся, покинув перед чотирнайцяти роками. Я не знаю єї близше; можу лиш тілько сказати, що она жиє в добрих відносинах і мабуть есть богата та не докучає нїяк свому чоловікови. Але тепер довідала ся она, не знаю звідки, що єї чоловік сватає ся до вас, а що я часто заходжу за орудками в сї сторони, то она поручила менї зайти сюди і остеречи вас.

— А ви гадаєте, що я то зараз першому ліпшому незнакомому повірю? — спитала Марійка.

— Ледви — відповів Монктон байдужно. — Тому й дала менї пані Кліфорд свою вінчальну грамоту, щоби я вам єї показав. Переконаєте ся з неї, що они повінчали ся 11 червня 1861 р. — При сїм сягнув до кишенї, щоби витягнути той папір, і додав: Впрочім не гадайте, що того остереженє дїє ся з якоїсь заздрости або з неприхильности для вас. По чотирнайцяти роках не може о тім і бесїда бути. Тота пані уважає то просто своїм обовязком...

— Ну, покажіть грамоту — перебила єму Марійка.

Він показав їй і она прочитала страшні слова „Вальтер Кліфорд“. В очах їй потемніло, в голові закрутило ся а їй здавало ся, що цїлий сьвіт на неї валить ся. Мов би в снї чула, як клеветник говорив до неї лагідними словами:

— Менї прикро, що я взяв на себе таку справу. Але пані Кліфордова дійстно не мала наміру зробити вам прикрости; она лиш уважала своїм обовязком остеречи вас і виратувати. Нехай вас то не пригноблює, ще не стало ся нїчого такого злого; гірше було би, як би він з вами таки повінчав ся.

— А щож було би тоді? — спитала Марійка дрожачим голосом.

— Знищив би вас на цїле житє — відповів Монктон — а єго засудили би на сїм лїт криміналу. Таку кару ледви чи він би пережив, бо кримінали в теперішних часах то такі нори, де люди зараз гинуть. — Я сповнив тяжку задачу мого житя супротив вас; тілько й моєї відради, що я вас ще в пору остеріг.

Відтак поклонив ся низенько з глубокою почестию і пішов, вливши отрую в невинну душу а на лици єго проявив ся усьміх чорта з пекла.

Єго бідна жертва станула мов скаменїла; мов би ножем пхнув єї в само серце і она не знала, чи ще жиє. Відтак зняла очи і руки до гори, мов би благала помочи і побачила на противнім боцї вхід до Гопової робітнї. Все инше покрутило ся їй в голові і не могла вже собі пригадати, чи єї щирий приятель був там, чи нї і з криком: Любий пане Гоп! Ратуйте мене, ратуйте! Я пропала. Розпука мене бере ся і прийде ся менї згинути від неї! Ратуйте мене ще раз! — вбігла до комнати, де впала на найблизше крісло і не могла вже нї промовити нї рушити ся, але все таки вповні відчувала своє положене.

Монктон зробив то лиш з самої приятности, щоби лиш зробити щось злого; він сам анї на хвильку не вірив в то, щоби тота єго клевета могла довше потягнути ся як до повороту Вальтера. Але єго нападало щось такого, що єму аж тоді лекше ставало, коли він других намучив ся. На нещастє обставини так були зложили ся, що прийшли в поміч єго злобі і обоє молодята аж тоді побачили ся, коли чортяча отруя вже зробила своє.

Монктон зайшов в соснину і скинув там своє перебране, котре зробило було з него старого чоловіка а вишукав собі другу криївку, великий дуплавий дуб на кінци Гопового города. Там сховав ся він, щоби звідси слідити за всім, що буде дїяти ся і бути борзо, колиб потреба, на місци своїх чортячих махінаций.

(Дальше буде).

— **Сьвяточний вечер** в честь Т. Шевченка устроює в Болехові в неділю дня 14 с. м. філія Руского товариства педаґоґічного в сали Брукенштайна, при участи „Болехівского Бояна“. Початок о 7 год. вечером.

— З Золочева доносять: Заходом філії „Руского товариства педаґоґічного“ в Золочеві відбуде ся в неділю дня 14. марта в сали тов. „Родина“, о год. 6 вечером виклад о. Евгена Громницкого: „Пошесть самоубийства і єї причини“.

— **Розбишацтво в Коломийщині.** Недавно тому доносили ми про два розбишацкі напади таки в самій Коломиї а онагди подали ми звістку про напад на дім о. декана Алек. Русина в Корничи коло Коломиї. Подібний як в Корничи напад виконали очевидно тоті самі розбишаки слідуючої ночи в Пядиках під Коломиєю. Тої ночи явило ся в помешканю сьвященика о. Павлюка двох розбишаків, замащених деґтем і обвязаних хустками. Один з них станув з револьвером а другий з сокирою перед ліжками спячих вже о. Павлюка і єго жени та зажадали від них гроший. Перепуджені пп. Павлюки показали на креденс, звідки розбишаки забрали около 100 кор. готівкою і срібло вартости 600 кор. Виходячи один з розбишаків як би на глум поцілував ще паню Павлюкову в руку, ніби з вдячности за то, що показала відразу, де гроші і срібло.

— **Дрібні вісти.** Др. Володислав Дулємба ставши міністром для Галичини, зложив адвокатуру і подав просьбу о вичеркненє єго з листи адвокатів. Так само зложив він і достоїньство члена ради надзираючої банку гіпотечного у Львові. — Оборонці Мирослава Січиньского внесли до найвисшого трибуналу судового і касацийного просьбу о делеґованє до розправи позагалицкого, а бодай нельвівского суду. — В цілій Болгариї дало ся вчера почути сильне землетрясенє. Найсильнійше було около півночи. — З Клядска, в Чехії, доносять, що в малій пограничній місцевости Шаден, якась вдовиця Кнайзльова убила колом писаря громадского Пона, котрий жадав від неї звороту позички, відтак побігла до єго хати і там зарізала жінку, а наконець і сама собі житє відобрала. — Прокуратория державна в Чернівцях зарядила доходженя в справі обезпеченя на житє помершого перед шести тиждними Симона Ґутманна, котрого вже в хорім стані обезпечено на 20.000 кор. в цілях спекуляцийних. — Про арештованє офіцияпта податкового Домбровского в Тернополи доносять ще, що безпосередно по єго арештованю зроблено у него дома ревізию, а в середу рано в бюрі, з котрого судия слідчий забрав богато паперів і листів. Стверджено, що Домбровский допускав ся мантійства від 1907 р. і в тім часі наробив шкоди на 13.000 корон. Чи він вже давнійше допускав ся фальшованя фасий і до якої висоти, се викаже хиба дальше слідство. Домбровский єсть женатий, але не має дітий. Він був від десяти літ занятий у відділі податковім. — Внаслідок страшенного вихру, званого в Америці торнадо, який сими днями навістив місточко Брінклі в удільній державі Арканзас, згинуло 30 людий. Вихор розвалив кілька домів і просту здув їх з землі а з всіх прочих позривав дахи. Місточко се має 1600 душ. — У Вісбадені спускали ся в понеділок санками з високої гори нараз аж шість осіб і вивернули ся, при чім одна 18 літ. панна скрутила собі вязи і погибла на місци а прочі більше або менше тяжко покалічили ся.

— **Наша землячка**, славно звістна артистка Сальомея Крушельницка, нажила собі вже тілько слави, що нині всі, котрі інтересують ся штукою і артизмом, говорять і пишуть про неї і величають єї талант артистичний. В ілюстрованім додатку до берлиньскої ґазети „Der Tag“ стрічаємо нині гарний портрет нашої землячки, представлений єї в ролі Брунгільди у Ваґнерівскій „Валькірі“, виставлений в театрі Костанці в Римі. Під тим портретом, умїщеним на першій сторові зґаданого додатку (Illustrirte Unterhaltungs-Beilage) знаходимо слідуючий на італїяньский лад перекручений підпис нашої землячки Salomea Kruccniscbi (треба би читати „Крученіскі“ — замість Крушельницка) а в поясненю до того портрету додає берлиньский Німець: Італїяньска співачка зі славяньским іменем дала доказ, що з'уміла поняти суть ґерманьского твору.

— **Небезпечний злодій.** Нотований злодій Михайло Шишка, відставлений перед кількома тиждними до вязниці суду краєвого, зачав там удавати божевільного; єго відставлено длятого до заведеня божевільних на Кульпаркові під обсервацию. Шишка небавком втік звідтам і допускав ся дальше крадежий. Поліция мае в підозріню, що він в Доброминли вкрав значнійшу суму гроший. Онагди стрітив Шишку жандарм патролюючий на Клепарові під Львовом і хотів єго арештувати. Шишка тоді сягнув за холяву і виймив звідтам револьвер, котрим загрозив жандармови. Жандарм очевидно не чекаючи, аж злодій буде стріляти, зробив ужиток з оружия і зранив Шишка легко в ногу а відтак відобрав єму револьвер і відставив до арешту.

— **Зима.** З Опатиї (Абациї) доносять, що там в послідних днях впав такий сніг, якого там ще ніхто не запамятав. Всї площі і улиці засипало так, що не можна було ходити. Навіть не було чим зґортати снігу, бо в цілім місті і єго найблизшій охрестности не можна було знайти ані одної лопати до зґортаня снігу. На таку несподіванку тут ніхто не приготовлений. — В Альпах осугам нема кінця. В Люґав в Тироли осуг вхопив з собою одну хату, в котрій містила ся господа. Влатитель господи виратував ся, але єго жінка і діти згинули. В Аслінґ засипав осуг у висоті 1700 метрів цілу полонину, на котрій навіть і в зимі мешкала ціла родина. Люди лиш якимсь чудом виратували ся від смерти, хоч осуг і саму хату значно ушкодив і стайню зі всею худобою вхопив з собою та поніс в долину. Коло Петтенбах вхопив осуг 25 штук худоби і всї задушив. — З Бекштайн в Зальцбурзї, де осуг засипав був 34 робітників, доносять нині, що там видобуто доси з під снігу 25 трупів. Трох робітників ще бракує.

Телеґрами.

Відень 12 марта. Рада державна. Межи відчитаними нині внесенями єсть і внесенє послів Двістряньского і Колесси в справі основаня руского університету у Львові. Опісля вела ся дальша дискусия над пильним внесенєм в справі практик конфіскацийних в Чехії.

Краків 12 марта. П. Намістник Бобржиньский відбув вчера конференцию з начальниками властий правительственних і автономічних. Нині о 11 год. перед полуднем уділяв авдиєнций в правительственнім будинку. По полудни від'їзджає до Львова.

Білград 12 марта. Окружна нота Сербії до держав стрічає ся тут з прихильним принятєм. Підносять, що в тім незвичайно зручнім документі політичнім Сербія посунула ся до остаточних границь в уступках, не зрекла ся однак жадань територияльних. „Мали Журнал“ взиває до веденя зброєнь, позаяк Австро-Угорщина не може бути вдоволена з сербскої ноти і може устроїти напад на Сербію, щоби єї змусити до уступок.

„Политика“ не єсть вдоволена з відповіди сербского правительства, хоч оно не зрікає ся територияльних жадань. Ґазета ся закидає Росиї, що она перша радила Сербії домагати ся відступленя териториї а тепер покинула єї.

Петербург 12 марта. По Великодни має бути оголошена амнестия для Штесля і Небогатова.

Константинополь 12 марта. Заперечують тут донесеню о заключеню росийско-турецкої угоди в справі воєнного довгу.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*) Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·35,** 5·56*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·06, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·22, 11·43, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·37,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·16,** 9·35, **2·32,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{31}/_{7}$): 6·40

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).